

2013

Otto Dix: Ukřižování (1960)

VELIKONOČNÍ SBOROVÝ
DOPIS

sboru Českobratrské církve evangelické
v Jindřichově Hradci

Sestry a bratři, milí přátelé našeho sboru,

zdravíme Vás a zveme k pravidelným akcím, k nedělním i svátečním bohoslužbám, ke společným pobytům. Přijměte také velikonoční příběh a další informace o životě našeho sboru.

S přáním Božího pokoje

Jaroslav Hojný, kurátor

David Balcar, farář

Evangelium podle Šimona Kyrenejského

Je třicet let po Kristově smrti, ve vzduchu je cítit, že se schyluje k povstání proti Římu. Šimonovi z Kyrény táhne na šedesátku, a právě sedí v hospůdce U Žízivého Samařana nedaleko Jericha a vzpomíná:

„Na ten den do smrti nezapomenu. Už od rána jsem měl takový divný šmrání v nose, jako by mi chtěl Nejvyšší, jeho jméno budiž požehnáno, naznačit, že se mnou něco chystá. Přenocoval jsem nedaleko od jeruzalémských hradeb, takže když jsem překřížil cestu tomu podivnému průvodu, bylo ještě před polednem. Strkali tam odsouzence, vojáci a dav lidí kolem tří zločinců, asi to byli politický, jinak by nešli na kříž. Nedalo mi to a chvíli jsem šel s tím průvodem. U toho člověk není každý den, že může pozorovat poslední minuty lidského života. Pro ty hořekující ženský kolem to byla běžná cesta na popraviště, vždyť chodily s každým odsouzencem - my totiž ještě umíme oplakávat mrtvé, i když je neznáme, i když si to kolikrát ani nezaslouží. Ale těmhle ženským - skoro se mi zdálo, že ten nářek jde od srdce.

Jeden z odsouzených už nemoh, brzdil je, padal pod tím trámem, ale oni spěchali - svátky za pár hodin. Ještě sem neslyšel, že by nějakému odsouzenci takhle ulehčili konec a nechali nést jeho kříž někomu

jinému. Ale zrovna mně se to stalo. Najednou po mně hrábne ruka v rukavici a hned - 'Dělej, bafni ten kříž, vem to za něj.' Nechtěl jsem, ale přinutili mě. Co jsem moh dělat? Jeho mi líto nebylo, co je mi po něm. Víím jenom, že jeho hanba a pověst teď trochu padly i na mě. Proklínal jsem ten kříž, proklínal jsem jeho i sebe, že jsem sem vůbec lez. Hospodine, co jsem komu udělal, za co mě trestáš? Už jsem měl být dávno ve městě, nachystat se na svátky, a zatím si tu předávám kříž se zločincem, jedu v tom trochu s ním - až na ten konec, samozřejmě. Jeho úděl dopadá i na mě, jsem jím znesvěcen.

To je život: něco si naplánujete a prásk, nějakaj hloupej římskej voják vám to všechno zhatí. Ne, vlastně to zhatil ten, co padal pod křížem. Měl ctít zákony, nebo se aspoň neměl nechat chytit, je to jeho vina, že mám všude třísky od toho trámu. Ten člověk, ta ostuda, ponížení, bolest - jako kdybych i já byl započten mezi zločince.

A pak najednou, představte si to, ten člověk, dneska víím, že se jmenoval Ježíš, se otočí k těm plačkám (podotýkám, že to mohl udělat jen proto, že jsem mu nesl kříž), otočí se k nim a normálně je úplně setřel. Oni brečí nad mrtvým (vždyť už taky skoro byl) jsou jediní, kdo mu projevuje soucit, a on to celé obrátí na hlavu. Prý: 'Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a nad svými dětmi.' Řeknu vám, že jsem nevěřil svým sedřeným uším. Představte si, že se koukáte na televizi, na tu část filmu, nad kterou brečíte a najednou začne přes obrazovku jezdit proužek s textem: Vážení diváci, nedojímejte se nad tragickým údělem hrdiny, brečte sami nad sebou.

Můj trudný úkol skončil v momentě, kdy jsme dorazili nahoru na popraviště. Hodil jsem mu ten kříž k nohám a mazal pryč do města. Nač bych tam čekal? Na jeho vděčnost? Na díky člověka, kterej je už víc mrtvej než živej? Už tak jsem měl z ostudy kabát. O velikonocích si na mě občas někdo ukázal - Podívej, to je ten, co šel s povstalci, proč mu asi dovolili nést ten kříž? Je to jejich příbuzný, nebo si ho najali? Že by měli protekci? a podobné nesmysly, ale vykládejte někomu, jak to doopravdy bylo.

Doma to naštěstí nikdo nevěděl. Nikomu jsem to neřekl, až jednou, děti už vyrostly, dostaly se k nám řeči o lidech Cesty, o kristovcích. Prý chtějí žít jako Ježíš. Zpozorněl jsem - opravdu, mluvili o tom zločinci, jehož kříž jsem vlekl. Prý nezemřel, teda spíš: zemřel, ale zase žije. Já jen vím, že byl skoro mrtvý už před popravou, jinak bych ten kříž nevlekl já. Ale taky můžu dosvědčit, že byl zvláštní. Byl jinej, než ti dva chlápci, které ukřižovali s ním. Obořil se na ty plačící ženské, vlastně ne obořil, ale jako by jim něco připomínal, jemně, ale přitom důrazně je vyzýval k pokání - jeho vlastní úděl ho nezajímal, na sebe nemyslel, i teď, chvílku před svou smrtí, myslel na jiné. On se jim nepoškleboval, to nebylo žádné "jen počkejte, pomsta bude sladká". A nevadilo mu, že tím, jak umlčel plačky, zůstal ještě osamělejší. Pak jsem slýchal ještě další věci o něm, prý spoustě lidem pomohl, všelijak uzdravil, zastal se ponížených. Já nevím, co je na tom pravdy, můžu jen říct, že jeho se teda nezastal nikdo. No nic, už půjdu, kluci na mě doma čekají.“

A doma mu jeho synové Alexandr a Rufus oznámili, že se stali také stoupenci Cesty, jak se první křesťané nazývali, že jsou svému otci vděční za jeho svědectví o posledních minutách Kristova života, ale že si je - nechť tatínek promine - vykládají docela jinak. A že jestli nesl on kříž z donucení, tak oni ho berou na sebe dobrovolně. A jestli on míní, že to byla jen jeho věc, tak oni věří, že Ježíš šel na smrt proto, aby jiným přišla k dobru. A jestli si on myslí, že to byla přišerná ostuda, takhle se vydělit z lidu kvůli kříži, tak že oni ji snesou, neboť takové břemeno netlačí a netíží a oni touží po pokoji. Já jsem ta Cesta, řekl Pán, a oni vědí, že ta cesta neskončila před Jeruzalémem u mávátek kolem oslíka, ani u zázračného sycení a uzdravování. Cesta je úplná, pokud nemíjí kříž; cesta dochází vzkříšení, pokud snese i bolest, samotu, ostudu. A aby toho nebylo dost, zkoprnělý otec slyší od vlastní ženy, že ona odchází se svými syny, neboť ona chce jít stejnou cestou. Ano, jedou do Říma svědčit o této nové cestě, o této možnosti života přímo v hlavním městě pýchy a moci.

Kriste, dej, ať se tvůj lid a my v něm neštitíme tvého ponížení, tvého kříže a ať to nejsou pro nás jen velká nezávazná slova.

(podle kázání Michala Plzáka na texty: Lk 23,26-32; Ř 16,13)

Brigády na táborové základně YMCA na Vlčici

13. dubna a 27. června

Mateřské centrum YMCA

Každou středu se od 9 hodin schází ve sborové místnosti maminky s dětmi v mateřském centru Klíček. Pokud chcete, můžete se přidat.

Sbírka ložního prádla a ručníků pro noclehárnu sv. Antonína v J.Hradci

Jsmo rádi, že v našem městě byla otevřena noclehárna pro muže bez domova, kterou spravuje místní Farní charita. Rádi bychom její provoz podpořili. Proto vyhlášíme na neděli 7.4. sbírku ložního prádla a ručníků. Můžete je přinést po bohoslužbách na faru (do 13 hod), v jiný čas po dohodě s pastorační pracovnicí Blankou Novou (tel. 777 029 560). Sběrka bude ukončena ve čtvrtek 11.4.

Kavárnička (čtvrtek od 9.30 hod)

5. dubna, 2. května, 6. června

Promítání v rámci Festivalu dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět

Napadlo vás někdy, že každým zavoláním ze svého mobilu podporujete velký válečný konflikt v Demokratické republice Kongo? Že bez vzácných minerálů, jejichž drtivá většina pochází z nelegálních dolů v této zemi by se váš mobil neobešel? Dokumentární film dánského režiséra F. Poulsena **Krev v mobilech** budeme promítat v neděli 5. května od 17 hodin.

Přihlášky na letní tábory YMCA

a informace o letních akcích pořádaných ústředím ČCE (rekreace, kurzy a letní tábory) jsou na nástěnkách v kostele a ve farní kanceláři.

Kontakt: Bratrská 129/IV, 377 01 Jindřichův Hradec

Telefony: 384 363 195 (fara), 777 032 221 (farář David Balcar),
777 029 560 (pastorační pracovnice Blanka Nová)

E-mail: jindrichuv-hradec@evangnet.cz

Webové stránky: <http://jindrichuv-hradec.evangnet.cz/>

Účet č.: 155 664 768 / 0300

2013

Velikonoční kalendář

sboru Českobratrské církve evangelické v Jindřichově Hradci

Velikonoční svátky

24.3. Květná neděle

9.30 výroční sborové shromáždění

28.3. zelený čtvrtek

18.30 čtení pašijí podle Marka

20.00 sederová (židovská paschální) večeře

29.3. Velký pátek

9.30 bohoslužby s Večeří Páně

18.30 bohoslužby s Večeří Páně

31.3. Neděle vzkříšení

8.00 bohoslužby s Večeří Páně v Kamenici n.L.

8.00 bohoslužby s Večeří Páně v Žirovnici

9.30 bohoslužby s Večeří Páně v J.Hradci

11.00 bohoslužby s Večeří Páně v Kardašově Řečici

17.00 koncert pěveckého sboru Jakoubek (kaple
Máří Magdaleny)

19.5. Svatodušní neděle

9.30 Konfirmace - bohoslužby s Večeří Páně

Jarní kalendárium

5.-7. 4.

Seniorátní dny mládeže v Českých Budějovicích

Téma: (více na jihosom.blog.cz)

7.4.

Sbírka ložního prádla a ručníků

pro noclehárnu sv. Antonína v J. Hradci

19.-21. 4.

Víkend bez rodičů ve Strmilově

(pro děti z nedělký)

5. 5.

Promítání v rámci Festivalu dokumentárních filmů o lidských právech

17.00 film Krev v mobilech

24. 5.

Noc kostelů

Více si o této akci můžete přečíst na internetu:
www.nockostelu.cz

14.-16. 6.

sborový pobyt na Vlčici

(u Staňkovského rybníka)

21.-23. 6.

sborová voda (Sázava)

Aktuální pozvánky a další informace o životě sboru najdete na
webových stránkách: jindrichuv-hradec.evangelnet.cz

24.3.2013 15.00 Církevní restituce - výhra nebo prohra?

veřejná debata na aktuální téma

Pozvání přijali také: Joel Ruml - synodní senior Českobratrské církve evangelické, Mons. Adolf Pintíř - generální vikář biskupství ČB, ing. Jan Mládek, CSc. - stínový ministr ČSSD, moderuje Filip Černý - redaktor ČRo

Setkání se koná v kostele Českobratrské církve evangelické v Českých Budějovicích, ul. 28. října č.p. 28.